

Hoofdstuk 65

Lieve kleinkinderen,

Papa is naar zijn werk en mama, die vandaag een vrije dag heeft, moet deze middag wel naar de kapper. Tegen haar tienjarige dochter zegt mama: 'Nu ben ik vanmiddag een paar uurtjes weg. Kun jij op het huis passen? Vind je het niet erg dat je helemaal alleen in huis bent? Kijk, hier heb je een paar koekjes, eet ze straks maar lekker op.'

En wat doet die dochter wanneer haar mama de deur uit is? Ze pakt meel uit de kast en eieren uit de koelkast. Ja, ze weet hoe het moet. Ze gaat stiekem een cake bakken voor papa en mama. En die lekkere koekjes plakt ze op het deeg, zodat de cake nog lekkerder wordt.

Die avond als het theetijd is, roept deze grote dochter: 'Papa en mama, verrassing!'

Wat zijn papa en mama blij met hun dochter, die hen zo verwent. Wat is zo'n door je eigen dochter gebakken cake heerlijk....

Hoofdstuk 65 - De Koning op reis - Lucas 19 : 11 - 27

Hoe dichterbij de grote optocht Jeruzalem naderde, hoe meer de feestgangers ervan overtuigd raakten dat Jezus vandaag zijn koninkrijk zou stichten. Ja, want zoals Jezus nu reageerde op hun huldeblijken had hij nog nooit eerder gedaan. Ze mochten zo maar zingen en iedereen kon het horen: *Jezus de Zoon van David is de Messias.*

Misschien moest er eerst nog wel het nodige gebeuren, zoals een felle strijd tegen de Romeinse soldaten, maar iedereen wist dat Jezus die zou winnen! Wat gaf het dan dat je eerst door diepe dalen moest gaan, dat er veel doden zouden vallen, als je wist dat de eindoverwinning heerlijk zou zijn?

En al luider klonk hun blij psalmgezing en al harder riepen ze: *'Hosanna, de Zoon van David!'*

De Here Jezus hoorde de mensen zingen, maar blij was hij er niet mee. Hij was hun koning en iedereen mocht dat weten. Maar daarom was hij nog geen koning zoals deze mensen het zich voorstelden.

In Jeruzalem wachtte hem geen koningskroon, maar in plaats daarvan het kruis. Het was waar, dat hij eens op de wolken zou komen om te heersen over alle landen van de wereld. Maar dat zou nog erg lang kunnen duren.

Om al die mensen om hem heen en ook zijn twaalf discipelen goed op het hart te binden dat hij niet bij hen kon blijven maar dat hij naar de hemel zou gaan en

dat het wel heel lang kon duren voordat hij terugkwam, vertelde Jezus hun de gelijkenis van een koning die een verre reis maakte en heel lang wegbleef.

In die tijd van Jezus was de keizer in Rome de baas over de hele wereld. In al zijn landen had hij een koning aangesteld, die voor hem in dat land regeerde. Maar de keizer was de baas over al die koningen. Hij besliste of iemand koning mocht worden en blijven of niet.

Nu was er in een land een koningszoon die zijn vader graag als koning op wilde volgen. Maar daar had hij de toestemming van de keizer voor nodig. Om die reden ging hij die verre reis naar Rome maken en als hij van de keizer de goedkeuring hiervoor had gekregen dan zou hij weer terug naar huis gaan en over zijn volk heersen.

Deze koningszoon had niet zo'n beste naam in zijn eigen land. Er waren zelfs veel mensen die hem haten. Om deze reden stuurden ze boden naar de keizer in Rome met de boodschap: 'Laat deze man geen koning over ons worden maar geef ons alstublieft een andere koning!'

Natuurlijk moest de keizer onderzoek doen en dat duurde lang. Voordat deze koningszoon met de titel van koning terug kon keren naar zijn eigen land, waren er zelfs jaren voorbij gegaan.

Voordat deze koningszoon naar Rome ging had hij tien slaven bij zich geroepen en had hen elk een pond zilver gegeven om daar handel mee te drijven.

Veel geld was dat niet - wij zouden nu zeggen van zo'n vijftig euro - maar het ging deze koningszoon ook niet om winst te maken, nee hij wilde zien wat zijn slaven gingen doen al die tijd dat hij afwezig was. Als zij goed hun plicht deden dan zou hij hen, als hij als koning terugkwam, koninklijk belonen. Maar dat zei hij er niet bij toen hij hun het zilver gaf. Zij moesten gewoon hun best doen omdat hij hun heer was en niet om de beloning die ze zouden krijgen.

En zo ging de toekomstige koning op reis naar de keizer in Rome. De slaven bleven achter en begonnen aan hun opdracht. Dat is te zeggen: negen van hen begonnen handel te drijven en maakten winst. Maar één van hen deed niets. Hij voelde er niets voor om voor zijn heer te gaan werken. Natuurlijk, toen zijn heer nog thuis was en erop toekeek wat hij deed kon het niet anders. Toen deed hij zijn plicht. Maar nu de heer er niet was? Waarom zou hij zich voor hem nog druk maken? Zo'n geweldige man was zijn heer niet. Niet voor niets hadden een aantal burgers van het land boden naar de keizer in Rome gestuurd om zijn benoeming te voorkomen. Misschien werd zijn heer niet eens koning! Het kon zelfs zo zijn dat de keizer hem in de gevangenis gooide en dat hij niet eens weer terugkwam.

In ieder geval hij zou *geen* handel gaan drijven met dat beetje zilvergeld. Zo'n klein bedrag was eigenlijk niet eens de moeite waard. En stel je eens voor dat hij geen winst maakte, maar zelfs verlies zou lijden. Dat zou ook kunnen. In dat

geval zou hij moeilijkheden krijgen. Nee, hij zou het geld goed opbergen en stel dat zijn heer toch terugkwam dan kon hij alles weer terugkrijgen op de cent nauwkeurig. Daar kon die heer zeker van zijn.

Een paar jaar later kwam de koningszoon als een door de keizer gekroonde koning terug in zijn land.

Hij liet die tien slaven bij zich roepen en zij moesten verantwoording afleggen van het geld dat hij hun in bruikleen gegeven had.

De eerste slaaf kwam en zei: 'Heer, uw geld heeft het tienvoudige opgeleverd.'

De koning werd heel blij. Niet omdat hij nu rijker was geworden - hij was nu als koning immers rijk genoeg - maar nu wist hij dat deze slaaf een betrouwbaar dienaar was die alles voor hem wilde doen. En bescheiden was hij ook nog. Hij zei niet: 'Ik heb zoveel voor u verdiend, nee uw geld heeft zo veel opgebracht.' Iemand die zo trouw zijn werk deed en zo bescheiden was verdiende een grote beloning.

Vriendelijk zei hij: 'Uitstekend gedaan. Jij bent een goede dienaar. Je hebt trouw gezorgd voor iets kleins. Daarom geef ik jou de leiding over tien van mijn steden.'

De tweede slaaf kwam ook naar voren en zei: 'Heer, uw geld heeft vijf keer zo veel opgebracht.'

Weer blij zei de koning: 'Goed gedaan, ik geef jou de leiding over vijf van mijn steden.'

En daar stond de derde slaaf voor zijn heer. Het was die ene slaaf die het bevel van de koning niet opgevolgd had en die geen winst had gemaakt.

Hij schaamde zich niet, dat hij zijn plicht verzaakt had en gewoon een beetje geërgerd keek hij zijn koning aan, terwijl hij zei: 'Heer, hier is uw geld terug, het geld dat u mij in bruikleen gegeven hebt. Ik heb het in een doek voor u bewaard. U kunt het natellen, er mist geen cent! Ik heb er geen handel mee gedreven omdat ik bang was dat ik het zou verliezen en dat u mij dan zou straffen. Want u bent nu eenmaal geen gemakkelijk heer. Voor u is het nooit genoeg. U wilt altijd meer. Ja, u wilt zelfs vruchten plukken waar u niets geplant heeft en oogsten waar u niet gezaaid hebt. Als u winst wilt hebben van dit geld dan zult u er zelf handel mee moeten drijven!'

U bent nu eenmaal geen gemakkelijk heer. Voor u is het nooit genoeg. U wilt altijd meer. Ja, u wilt zelfs vruchten plukken waar u niets geplant heeft en oogsten waar u niet gezaaid hebt. Als u winst wilt hebben van dit geld dan zult u er zelf handel mee moeten drijven!'

De koning keek hem streng en verwijtend aan. Deze slaaf was niet eerlijk. Niet uit angst had hij het geld in een doek opgeborgen en er niets mee gedaan. Deze slaaf wilde niet voor hem werken. Hij hoorde bij die mensen die hem haten en hem niet als koning wilden. Om die reden had hij zijn plicht niet gedaan. Hoe durfde deze man zeggen dat hij vruchten wilde plukken waar hij niet geplant had en wilde oogsten waar hij niet gezaaid had? Had deze slaaf niet, net zoals die negen anderen, geld gekregen om ermee te werken! Het was *zijn* geld, dat hij hun toevertrouwd had en had hij de andere slaven niet koninklijk beloond voor het werk, dat zij voor *hem* gedaan hadden? Ernstig zei de koning tegen deze slaaf: 'Jij bent een slechte dienaar. Met je eigen woorden zal ik je veroordelen! Je wist dat ik een streng man ben. Ik vorder terug wat ik niet heb gestort en ik oogst wat ik niet gezaaid heb? Maar als je dit echt meent, waarom heb je dan niet *mijn* geld bij een bank in bewaring gegeven? Dan had ik het nu met rente terug kunnen krijgen. Maar ik ken jou. Ik weet dat jij niet uit angst niets voor mij gedaan hebt. Maar jij haat mij en jij wilde niet voor mij werken.'

Terwijl de koning zich omdraaide en naar zijn soldaten keek, zei hij streng: 'Pak hem het geld af en geef dat aan mijn slaaf die met mijn geld het vertienvoudigd heeft.'

De soldaten keken verwonderd hun koning aan en zeiden: 'Maar majesteit die man heeft al de grootste beloning.'

De koning antwoordde: 'Luister naar mijn woorden: Iedereen die veel heeft, krijgt nog meer. En die niets heeft, ook het laatste wat hij nog heeft zal hij kwijtraken.'

En zo gebeurde.

Daarna zei de koning tegen zijn soldaten: 'En nu die vijanden van mij die niet wilden dat ik koning over hen zou worden, breng ze hier en dood ze voor mijn ogen.'

De discipelen zullen op weg naar Jeruzalem wel geen tijd hebben gehad, om lang over dit 'vreemde' verhaal van Jezus na te denken. Weer een gelijkenis, zoals Jezus er wel meer verteld had. Zij zaten te vol van alles, wat binnenkort in Jeruzalem zou gebeuren.

Hadden ze maar beter nagedacht over de betekenis van deze gelijkenis. Die koningszoon, die later koning werd, daar bedoelde Jezus zichzelf mee. Hij zou niet naar de keizer in Rome gaan, maar wel naar zijn Vader in de hemel van wie hij dan alle macht zou krijgen in de hemel en op de aarde.

Ze begrepen niet dat het ook erg lang zou kunnen duren, voordat Jezus weer terug zou komen. Ze begrepen op dat moment ook niet dat Jezus hun allemaal de opdracht gaf om zijn evangelie aan alle mensen op deze wereld te vertellen. Dat waren de zilveren ponden waar Jezus van sprak. Later zouden ze het begrijpen.

En ze wisten ook niet dat één van hen die ongehoorzame slaaf was: Judas, de man uit Karioth die zij allemaal voor de volle honderd procent vertrouwden. Ja, Judas was zelfs de penningmeester van Jezus. Hij beheerde het geld van Jezus. Ook Judas zou later nooit kunnen zeggen, dat Jezus hem niet gewaarschuwd had.

Maar ook de andere mensen in deze grote optocht naar Jeruzalem hadden beter naar deze gelijkenis van Jezus moeten luisteren, in ieder geval om uitleg kunnen vragen. Zoals de Farizeeërs die hem tot de dood toe haatten, de Zeloten die hem wilden dwingen om hun koning te worden en de Galileeërs die nu zo uitbundig zongen.

Jezus bedoelde hen toen hij vertelde over de burgers in het land die niet wilden, dat de koningszoon later hun koning zou worden.

Al deze mensen wilden hem niet als de beloofde Messias: de Galileeërs geloofden hem niet op zijn woord, de Zeloten hadden hem verlaten nadat Jezus 5000 mensen in de wildernis eten had gegeven en de Farizeeërs wilden hem zelfs tot twee keer toe stenigen op het tempelplein.

Nu was de tijd aangebroken dat al deze mensen moesten kiezen: *voor* Jezus of *tegen* Jezus. Ze konden niet langer Jezus volgen en toch *niet* in zijn woorden geloven.

Evenmin als de discipel Judas zouden ze later nooit kunnen zeggen dat Jezus hen niet gewaarschuwd had.